

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 10.

Fővárosi Törvényszék útján

Budapest
Markó utca 27.
1055

Alkotmánybíróság részére

KEZDŐPÁLYOZÁS
Postán / Gyűjtő levélháza / Személyesen / E-mailen / Faxon
Érkezett: 2015 -12- 11
PÉLDÁNY:.....IV.....
MELLÉKLET:.....KÖZTÜK.....
FŐLAJSTROMSZÁM: 23891/12
LEÍRÁSON:.....

ALKOTMÁNYBÍROSÁG	
Ügyszám: IV/118-0/2016	
Érkezett: 2016 JAN 19.	
Példány: 4	Kezelőiroda:
Melléklet: 10 f mlt db	H

Kovács István

felperes

Képviseli:

alkotmányjogi panasz indítványa

Zrt.

alperes

ellen kártérítés tárgyában a Kúria
Pfv.VI.21.353/2014/9. számú
határozatával szemben

Beadva 4 példányban

[REDACTED]

Tisztelt Alkotmánybíróság!

▪
Kovács István Attila [REDACTED] az eljárás során meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, [REDACTED] útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. §. és az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján a Kúria Pfv.VI.21.353/2014/9. számú ítéletével szemben az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Pfv.VI.21.353/2014/9. számú határozatának alaptörvény-ellenességét megállapítani és azt megsemmisíteni szíveskedjen, mivel sérti indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tulajdonhoz való jogát, továbbá a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát.

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő.

I. Előzmények

Az alperes a [REDACTED] Korlátolt Felelősségű Társaság gazdasági tevékenységét hitelezte, valamint számlavezetési szolgáltatást nyújtott neki.

Indítványozó a [REDACTED] Kft.-nek az alperessel szemben fennállt kötelezettségei biztosítékául alperessel óvadéki szerződéseket kötött, amelyek alapján az alperesnél vezetett értékpapírszámlán óvadékot helyezett el. A [REDACTED] Kft. 2011. november 7. napján benyújtott kérelmére a Pest Megyei Bíróság 2011. november 24. napjával elrendelte a társaság csődeljárását. A csődeljárás során az alperes hitelezői igénye 203 516 108 Ft összegben biztosított hitelezői igényként visszaigazolásra került. A csődeljárás alatt álló [REDACTED] Kft. és a hitelezők között a csődegyezség 2012. január 5. napján létrejött, mivel ahhoz a hitelezők mind a biztosított, mind a nem biztosított kategóriában több, mint 50%-os arányban hozzájárulásukat adták. Eszerint az adós vállalta, hogy a biztosított hitelezők részére tökekövetelésük 19%-át a fizetési megállapodás hatályba lépését követő 60 napon belül átutalással megfizeti a hitelezők által megjelölt bankszámlára. A csődegyezségben rögzítették továbbá, hogy a hatályba lépést követően adós az alperes hitelezői igényét kívánja elsőként kielégíteni, hiszen így a csődegyezségben rögzített óvadék felszabadul, mely összeget a felperes tag, ügyvezető fennálló hitelezői igények rendezésére fordítja, mint külső forrást.

Az alperes az indítványozóval kötött óvadéki szerződéseket 2012. január 4. és 2012. január 6. napjával felmondta, és az óvadéki betéteket 2012. január 24. és 2012. január 30. napja között a társaság lejárt tartozásainak törlesztésére fordította.

A Budapest Környéki Törvényszék 2012. január 25. napján kelt 5. Cspk.13-2011-000012/24. számú végzésével a csődegyezséget jóváhagyta, és a csődeljárást befejezetté nyilvánította. A hitelezők fellebbezése eredményeként 2012. március 12. napján kelt jogerős végzésével az

elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és a csődeljárást megszüntette. Az adós felülvizsgálati kérelme folytán a Kúria 2012. május 31. napján kelt Gfv.X:30.127/2012/9. számú végzésével hatályon kívül helyezte a Fővárosi Ítéltábla jogerős végzését és, az elsőfokú bíróság csődegyezségeit jóváhagyó végzését helyben hagyta. Így a [REDACTED] Kft.-vel szemben elrendelt felszámolási eljárás megszüntetésre került, a [REDACTED] Kft. tevékenységét helyreállította.

Indítványozó a Fővárosi Törvényszék előtt kártérítés iránt peres eljárást kezdeményezett, tekintettel arra, hogy a Cstv. akkor hatályos 20.§ (1) és (2) bekezdése alapján csődegyezségi tárgyalás napjával a csődegyezség létrejött, így az óvadék teljes összegű lehívására jogellenesen került sor. Az elsőfokú bíróság a keresetet a 39.P.23.891/2012/12. számú ítéletével elutasította, amellyel szemben felperes fellebbezést nyújtott be. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését 20.Pf.20.380/2014/7. számú határozatával megváltoztatta és kötelezte az alperest, hogy 100.367.349 forintot, annak törvényes késedelmi kamatát és a perköltséget a felperesnek fizessen meg. Az alperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához a másodfokú döntés ellen. A Kúria a Pfv.VI.21.353/2014/9. számú határozatában a felülvizsgálati kérelmet megalapozottnak találta, a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság 39.P.23.891/2012/12. számú ítéletét helyben hagyta.

A Fővárosi Ítéltábla döntését a BDT2014. 3088 számú eseti döntésre, mint joggyakorlatra is alapozta, mely szerint a „bíróság által jóváhagyott csődegyezség jogi természetét tekintve nem azonosítható a perbeli egyezséggel, de a felek kölcsönös és egybehangzó akaratának kifejezésén alapuló, a Ptk.-ban szabályozott egyezséggel sem. A csődegyezségekre vonatkozó jogszabályi rendelkezés olyan sui generis szabály, melynek lényegét a hitelezők közösségével - szavazás útján - létrejött kényszeregyezség jellege adja”. [...] „A csődegyezség az adós és a hitelezők közössége egybehangzó akaratának kifejezésével jön létre. [...] A csődegyezség azzal jön létre, hogy a hitelezők az adós csődegyezségi ajánlatát elfogadják [Ptk. 213. § (1) bek.]; elfogadásnak pedig a törvény által megkívánt arányú támogató szavazat - mint a hitelezők akaratának kinyilvánítása - számít. [...] Ebből, de általában a bíróság által jóváhagyott egyezségekre vonatkozó eljárási szabályokból is következik, hogy az adós egyezségben vállalt teljesítési kötelezettségének jogalapja maga a jóváhagyott - a bejelentett követelés jogalapját nem érintő - egyezség, amely a bírósági jóváhagyással válik végrehajthatóvá.”

A Ptk. 213. § (1) bekezdése alapján „A szerződés jelenlevők között abban az időpontban jön létre, amikor az ajánlatot elfogadják, távollevők között pedig akkor, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik”.

A csődegyezség fentiek figyelembevételével a hitelezők közössége egybehangzó akaratának kifejezésével, azaz a 2012. január 5. napján megtartott csődtárgyaláson megtörtént szavazással létrejött, annak bírósági jóváhagyása mindössze annak végrehajthatóságának időpontját érinti, hiszen arra jelen esetben sor került.

Fentiek szerint a csődegyezség és így a kötelmi viszony 2012. január 5. napján a Ptk. 213.§ (1) bekezdése alapján létrejött.

A Kúria indoklásában azt rögzítette, hogy „Az egyezségkötésben részt nem vevő hitelezőkre [...] az egyezség csak a jogerős bírósági jóváhagyást követően hat ki.” Illetőleg, hogy „A csődegyezség hatálya nem hat ki [...] dologi kötelezettekre”.

II. Az alkotmányjogi panasz befogadhatósága

Az Abtv. 27. § értelmében „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az

indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

Az indítványozó a fent kifejtett kritériumoknak megfelel, hiszen az egyedi ügyben érintett személy, melyet a fent leírtak igazolnak.

Az ügyben a Kúria 2015. szeptember 1. napján kelt Pfv.VI.21.353/2014/9.számú ítélete az ügy érdemében döntött és indítványozó részére egyéb jogorvoslati lehetőség nem biztosított.

Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, jogorvoslat a törvényesség érdekében vagy perújítás.

Az indítványozó 2015. október 13. napján vette kézhez az alkotmányjogi panasz indítvány alapján vizsgálendő bírói döntést, így indítványát az Abtv. 30.§-ban rögzített törvényes határidőn belül terjeszti a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

A csatolt mellékletben indítványozó hozzájárul adatai nyíltan kezeléséhez.

III. Hatályos jogszabályok és a Kúria döntésnek ellentmondásai, csődegyezség időbeli hatálya tekintetében

Az indítványozó rögzíti, hogy perben az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 2011. november 7. napján (csődkérelem benyújtásának napján) hatályos rendelkezései voltak irányadóak.

A Cstv. 20. § (1) bekezdése szerint az egyezség az egyes hitelezői osztályok többségének szavazatával jön létre.

Cstv. 20.§ (1), „Egyezség akkor köthető, ha az adós az egyezséghez a 18. § (4)-(5) bekezdése szerint szavazati joggal rendelkező hitelezőktől - a biztosított és a nem biztosított hitelezői osztályokban egyaránt - a szavazatok többségét külön-külön megkapta.”

A Cstv. 20. § (2) bekezdése rögzíti, hogy a csődegyezség az azt nem támogató hitelezőkre is kiterjed:

Cstv 20.§ (2) „A megkötött egyezség azokra az egyezségkötésre jogosult hitelezőkre is kiterjed, akik az egyezséghez nem járultak hozzá, vagy szabályszerű értesítésük ellenére az egyezség megkötésében nem vettek részt, továbbá kiterjed azon hitelezőkre is, amelyek vitatott követelésére tekintettel a bíróság a 12. § (5) bekezdésében tartalék képzését rendelte el (kényszeregyezség).”

A Cstv. 21/A.§ (3) bekezdése rögzíti a csődegyezség jóváhagyásának feltételeit:

Cstv. 21/A.§ (3) „Ha az egyezség megfelel a jogszabályokban foglaltaknak, a bíróság végzéssel azt jóváhagyja, és a csődeljárást befejezetté nyilvánítja.”

A Cstv. 21/B.§ szakasza alapján a jogalkotó kifejezetten külön esetként kezeli a létrejött, de nem megfelelő egyezség esetét:

Cstv. 21/B. § „Ha az egyezség nem jött létre, vagy az nem felel meg a törvényben foglaltaknak, a bíróság a csődeljárást megszünteti, ezt követően a III. fejezet szerinti felszámolási eljárásban az adós fizetéseképtelenségét hivatalból állapítja meg [27. § (2) bekezdés e) pont], és elrendeli az adós felszámolását.”

A Cstv. akkor hatályos rendelkezései nem tartalmaztak egyéb rendelkezést a csődegyezség hatálya tekintetében, illetőleg arra nézve, hogy az egyezséget nem támogató hitelezők felé a hatály eltérő időpontban állna be.

Indítványozó kiemeli, hogy a Cstv. 21/B.§ szakasza kifejezetten a már megkötött egyezség vizsgálatát rögzíti.

Fentiekre tekintettel a Kúria azon megállapítása, hogy „Az egyezségkötésben részt nem vevő hitelezőkre [...] az egyezség csak a jogerős bírósági jóváhagyást követően hat ki.” semmilyen jogszabályi alappal nem rendelkezett, sőt kifejezetten ettől ellentétes rendelkezést tartalmazott a Cstv. 20.§ (1) bekezdése, amely a szavak általános elfogadott értelme szerint a szavazás eredményétől tette függővé a csődegyezség létrejöttét.

A Kúria döntésében tehát a jogértelmezés keretét meghaladva, contra legem jogalkalmazási, ténylegesen jogalkotási tevékenységet folytatott azzal a megállapításával, hogy „az egyezség csak a jogerős bírósági jóváhagyást követően hat ki” az egyezségkötésben részt nem vevő hitelezőkre.

IV. Hatályos jogszabályok és a Kúria döntésnek ellentmondásai a csődegyezség személyi hatálya tekintetében

Az indítványozó rögzíti, hogy perben az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) és a nyújtott óvadékra a Ptk. 271/A.§ szakasza alapján a zálogjog rendelkezései, voltak irányadóak.

Ptk. 271/A. § „Az óvadékra egyebekben - a 254. § (2) bekezdésében foglaltak kivételével - a zálogjogra vonatkozó közös szabályokat kell megfelelően alkalmazni.”

A Ptk. 251. § (3) bekezdése szerint zálogjog mellékkötelezettség, amelyhez kapcsolódó felelősség a biztosítani kívánt kötelezettséghez igazodik:

Ptk. 251.§ (3) „A zálogtárggyal való felelősség terjedelme ahhoz a követeléshez igazodik, amelynek biztosítására a zálogtárgy szolgál. Kiterjed a kamatokra, a követelés és a zálogjog érvényesítésének költségeire, továbbá a zálogtárgyra fordított szükséges költségekre is.”

A Ptk. 259. § (1) bekezdése rögzíti a zálogkötelezett főkötelezettel szembeni megtérítési igényét:

Ptk. 259. § (1) „Ha a zálogtárgy tulajdonosa, valamint a követelés kötelezettje (személyes kötelezett) különböző személy és a jogosult a zálogtárgyból kielégítést kapott, a zálogjog megszűnik, a követelés pedig egyéb biztosítékaival együtt a kielégítés erejéig a tulajdonosra száll át”.

Fentiekre tekintettel a hatályos jogszabályok alapján indítványozó kötelezettsége nem lehetett terheesebb, mint a főkötelezetté. A járulékoság elve a polgári jog általános elvének tekinthető, mely szerint a mellékkötelezettség osztja a főkötelezettség sorság.

Kiemelni szükséges, hogy fenti rendelkezések tekinthetőek általános szabálynak, ehhez képest csupán különös szabály eredményezhet eltérést.

A Cstv. jelen ügyben alkalmazandó rendelkezései semmilyen útmutatást nem adnak arra nézve, hogy a főkötelezett csődeljárása a mellékkötelezettek miképpen hat ki. Kifejezett speciális rendelkezés hiányában tehát az általános rendelkezéseket szükséges irányadónak tekinteni, a Kúria azonban döntésében arra a megállapításra jutott, hogy „A csődegyezség hatálya nem hat ki [...] dologi kötelezettek”, amellyel a jogértelmezés keretét meghaladva, contra legem jogalkalmazási, ténylegesen jogalkotási tevékenységet folytatott, hiszen általános érvényű kifejezett és közvetlen jogokat és kötelezettségeket keletkeztető illetőleg módosító megállapítást tett, amely sérti indítványozó tulajdonhoz való jogát.

A csődtörvény főszabály szerint kizárja az óvadék érvényesítését a Cstv. 11.§ (1) d) pontjában, és csupán valamelyik fél pénzügyi jellegére tekintettel biztosít kivételt.

Az óvadék csődeljárás során történő lehívásának lehetősége Magyarország uniós jogharmonizációjának eredményeképpen jelent meg a csődeljárás hazai szabályozásában, annak célja egyértelműen az volt, hogy a hitelező pénzügyintézet az óvadékot a fizetési moratórium ellenére is rövid úton érvényesíthesse. A változásnak ugyanakkor nem volt és nem is lehetett célja, hogy a hitelintézet részére úgy bocsásson lehetőséget a teljes követelése utáni szavazati jogok gyakorlására, hogy a szavazás eredményétől függetlenül érvényesíthesse az óvadék terhére teljes követelését.

Általánosságban gazdasági racionalitás mellett a pénzügyintézet a szerződést felmondja, az óvadékot érvényesíti, és fennmaradó követelését bejelenti a csődeljárásba, míg az óvadék kötelezettje megtérítési igényét jelenti be a csődeljárásba.

Jelen ügyben azonban alperes a szerződést nem mondta fel és az óvadékot, nem érvényesítette a csődegyezségi tárgyalást megelőzően, annak ellenére, hogy erre minden törvényes lehetősége megvolt. Alperes csak azt követően élt az óvadék nyújtotta lehetőséggel, hogy csődegyezségi tárgyaláson követeléséhez fűződő szavazati jogát gyakorolta, így indítványozó, mint az óvadék kötelezettje nem volt jogosult az óvadék lehívása folytán keletkezett megtérítési igényéhez kapcsolódó szavazatokat gyakorolni.

A Kúria jogértelmezése azzal az eredménnyel járt, hogy indítványozó tulajdonához fűződő jogát – azaz az óvadék terhére történő követelésérvényesítés folytán keletkezett megtérítési igényt, mint a tulajdonjog elvesztésének ellentételezését –, amelynek szerves része a csődegyezés során történő szavazás, hiszen rendelkezési jogát a követelés felett így gyakorolhatja a jogutód a csődeljárás során, nem gyakorolhatta az eljárás során.

V. Tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog sérelme

Indítványozó utal rá, hogy az Alkotmánybíróság korábbi döntései szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével. Az Alkotmánybíróság átfogóan a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában foglalta össze a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogból fakadó követelményeket.

Ugyan az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]} azonban az „Alaptörvény hatálybalépésével immáron az Alkotmánybíróság feladatai közé tartozik a bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálata is, amellyel egyidejűleg jelentkezik a tisztességes eljárás megkövetelte gyakorlati szempontok [...] meghatározásának igénye is” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [29]}.

Az Alkotmánybíróság erre alapítottan IV/01565/2014 számú határozatában áttekintette az EJEB-nek az adott ügyben felmerült kérdéssel kapcsolatba hozható gyakorlatát:

„Az EJEE 6. cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Az EJEB a bírói döntések tartalmával összefüggésben jellemzően azt hangsúlyozza, hogy valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrésztől

erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét [Taxquet kontra Belgium (926/05); 2010. november 16.].

„Az EJEB a bíróságok jogértelmezésével összefüggő ügyekben a jogértelmezés állított hibáját kizárólag akkor vizsgálja, hogy ha az a tisztességes eljárás más részjogosítványával {például: nyilvános tárgyaláshoz való jog [Ryabykh kontra Oroszország (52854/99), 2003. július 24.}, vagy a bíróságok kiszámítható, egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiányával [Beian kontra Románia (30658/05), 2007. december 6.] összefüggésben eredményezi a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.”

„Ez utóbbi ügyben kifejtett állásponttal hasonlóságot mutat az Alkotmánybíróságnak az a gyakorlata, miszerint egy szabályozás felülrása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. „A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}”

„A fentiekben kifejtetteket összegezve az Alkotmánybíróság jellemzően akkor vizsgálhatja érdemben a bírói jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt, ha az eljáró bíróság az előtte folyamatban volt, valamely Alaptörvényben biztosított jog szempontjából releváns ügynek az alaptörvényi érintettségére tekintet nélkül járt el, vagy az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával.”

Indítványozó fentiekhez kapcsolódóan az Alaptörvény 28. cikke szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik”.

Indítványozó alaptörvényben biztosított joga a tulajdonhoz, valamint a tisztességes eljáráshoz való jog, amelyre Kúria eljárása során nem volt tekintettel.

A Kúria általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmával, hiszen bíróságok kiszámítható, egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiánya [Beian kontra Románia (30658/05), 2007. december 6.] folytán olyan jogi helyzetet teremtett jogértelmezésével, amely a törvény rendelkezéseiből – ilyen tárgyú utalás hiányában, illetőleg törvény szövegének kifejezetten ellentétes nyelvtani értelmével szemben – olyan következtetést vont le, amely a peres felek jogainak és kötelezettségeinek fennállásának időpontját nem volt előre látható, a felek jogait és kötelezettségeit utólagosan módosította.

VI. Tulajdonhoz való jog sérelme

A tulajdonhoz való jog alapjogi jellegét vizsgálva a 481/B/1999. AB határozatban az Alkotmánybíróság kimondta, hogy az

„ [...] nem a tényleges tulajdonszerzést, a tulajdonhoz jutás jogát, a tulajdon értékcsökkentéstől mentes és végleges megtartását garantálja, hanem az állam számára ír elő kétirányú kötelezettséget. Az állam egyfelől az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképessé teszi.” (ABH 2002, 998, 1002.)

Az Alkotmánybíróság 3009/2012. (VI. 21.) AB határozatában (Indokolás [50]–[51]) az alábbiakat rögzítette: „A tulajdonhoz való jog [...] alapvető jog. Az alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. [...] A tulajdon 'elvonása' alkotmányjogi értelemben nem feltétlenül a polgári jogi tulajdonjog elvesztése [...]. Az Alkotmány szerinti tulajdonvédelem köre tehát nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványaival, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkor (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni.” (ABH 1993, 373, 379–380.)

Indítványozó kiemeli, hogy az óvadék, mint a tulajdonjog korlátozó jog a tulajdon olyan korlátozásának, illetőleg olyan súlyos megterhelésének minősülnek az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján, amelyek – összhangban az Európai Emberi Jogi Bíróság gyakorlatával is - a kisajátításhoz hasonló védelmet követelnek meg. (3/2000. (II. 25.) AB hat. III. és 64/1993. (XII. 22.) AB hat. IV. IV. 3. pontja)

Indítványozó nem vitásan tulajdonosa volt az által óvadékba helyezett értékpapíroknak, perbeli igénye tulajdonjogának alperes általi jogellenes elvonása folytán keletkezett kár megtérítésére irányult így az alkotmányjogi értelemben véve vett tulajdonjogot érintő eljárásról van szó.

A Kúria általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban a tulajdonhoz való jog tartalmával, hiszen a V. ponttal összhangban, azt megismételve a bíróságok kiszámítható, egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiánya [Beian kontra Románia (30658/05), 2007. december 6.] folytán olyan jogi helyzetet teremtett jogértelmezésével, amely a törvény rendelkezéseiből – ilyen tárgyú utalás hiányában, illetőleg törvény szövegének kifejezetten ellentétes nyelvtani értelmével szemben – olyan következtetést vont le, amely az indítványozó tulajdonhoz való jogának elvonására előre nem látható módon és időben adott lehetőséget.

Indítványozó kiemeli, hogy a Kúria jogértelmezése folytán mellékkötelezettként terheesebb helyzetbe került, mint a főkötelezett, valamint tulajdonhoz való joga sérült, hiszen tulajdonjogát nem csupán elvonták, de a tulajdonjogának elvonásához kapcsolódó igényének érvényesítésében is korlátozták, hiszen csődeljárás során szavazattal már nem rendelkezett, hiszen pusztán csődtárgyaláson alperes által történt szavazást követően került sor az óvadék igénybevételére.

Indítványozó szerint a tulajdonhoz való jog, mint alkotmányos jog sérelmét valósítja meg, amennyiben a bíróság törvényi rendelkezés hiányában olyan jogértelmezési álláspontra helyezkedik, amely az óvadéki kötelezett, mint tulajdonos tulajdonjoga elvonásának lehetőségét kiterjesztően, míg megtérítési igényének gyakorlását szűkítően állapítja meg.

VII. Indítvány

Indítványozó az Abtv. 27.§ alapján kéri, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.21.353/2014/9. számú határozat alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és a bírói döntést semmisítse meg, tekintettel arra, hogy a döntés az indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1). és XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogait, nevezetesen a tulajdonhoz való jogát valamint a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti.

Budapest, 2015. november 30.

Tisztelettel,

ügyvéd

Kovács István Attila indítványozó képviselőként

Melléletek:

- meghatalmazás